

ஆசிரியர்:

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

சு. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,

சிலோன்.

VITTAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

LE RÉDACTEUR

TENKOVAI

S. CANDIAH PILLAI,

Tamil Pandit

Jaffna

CEYLON.

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.

குறள்.

காரியாலயம்:—
அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி,
நெம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, யுவ னுல ஆனி மீ உல உ (4—7—35)

NO. 32.

திருமந்திரம்.

கண்ணுடை யானைக் கலந்தங் கிருந்தவர்
மண்ணுடை யாரை மனிதரின் கூட்டோணப்
பண்ணுடை யார்கள் பதைப்பற் றிருந்தவர்
விண்ணுடை யார்களை மேலுறக் கண்டே.

கோங்கீன்ற கோம்பின் குரும்பைக் குலாங்கன்னி
போங்கிய குங்குமத் தோளி போருந்தின
ளங்குச பாச மேனுமகி லங்கனி
தங்கு மவண்மனை தானறி வாயே.

வாயு மனமுங் கடந்த மனோன்மனி
பேயுங் கணமும் பேரிதுடைப் பெண்பிள்ளை
வாயு மறிவுங் கடந்த வரனுக்குத்
தாயு மகளுந் றுரமு மாமே.

பிறிவின்றி நின்ற பெருந்தகைப் பேதை
குறியொன்றி நின்றிடுங் கோமளக் கொம்பு
போறியொன்றி நின்று புணர்ச்சிசெய் தாங்கே
யறிவொன்றி நின்றன ளாருயி ருள்ளே.

தேட்டறுஞ் சிந்தை திகைப்பறும் பிண்டத்துள்
வாட்டறுங் கால்புந்தி யாகி வரும்புல
னோட்டறு மாசை யறுமுளத் தானந்த
நாட்ட முறுக்குறு நாடகங் காணவே.

உணர்ந்தேழு மந்திர மோமேனு முள்ளே
மணர்ந்தேழு மாங்கதி யாகிய தாகுங்
குணர்ந்தேழு குதனுங் குதியுங் கூடிக்
கணந்தேழுங் காணுமக் காழகை யாமே.

திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
தும்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானோடு நான்குமகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ருள்வந்து முந்துமினே.

[தீருவாசகம்]

வி த் த க ம்

புதுவை

புல னு ஆனி மீ 20 உ

அன்னையும் பிதாவும்
முன்னறி தெய்வம்.

தி சத்தியின் அவ
தாரம் எனப்
போற்றப்படும்
எமது ஓளவை
யார் அருளிய
“கொன்றை
வேந்தன்” என்

னும் வேத சூத்திரக் கொத்துள் முதற்
சூத்திரமாகி யினிரும் இவ் அமுத
வாக்கியம் உலகியலோடு உண்மை
நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருளை உடைய
தாகின்றது. உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய

பொருளோ எனின், உலகோர் தமது
படிப்பு வல்லபத்தால் அறிய முடியாத
ஆழ்ந்த மறையாகி அமைந்துள்ளது.
ஈண்டு உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருள்
ஒரு சிறிது கூறி உண்மை நிலைக்கு
ஒப்பிய பொருளும் ஒருவாறு சுருங்க
உரைக்கப் படுகின்றது.

தாயும் தந்தையுமே (மக்களால்)
முதலில் அறியப்பட்ட தெய்வங்களாம்
என உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருள்
கூறப்படுகின்றது. மக்களைப் பெற்று
அவர் தம் குழவிப் பருவத்தில் —
இளம் பருவத்தில் அவரை வளர்த்து
இரட்சிப்பவர் தாய் தந்தையரே என்
பது பட்டாங்கு ஆகும் — இயற்கை
முறையாகும். ஒரு குழந்தை பிறந்த
தும் தனக்குப் பாலமுதம் ஊட்டித்
தன்னை மடியில் வைத்து ஒலுறுத்தி
முத்தமிட்டுத் தாலாட்டிப் “பொன்
னே, மணியே, கண்மணியே” எனப்
பாராட்டி வளர்க்கும் தாயையே முத
லில் அறிகின்றது. பசி எடுத்த நேர
மெல்லாம் தாய் முகத்தையே நோக்கு
கின்றது. பின்பு நாட் செல நாட்
செலத் தாய் மூலமாகவே — தாய் காட்
டவே தந்தையை அறிகின்றது. உண்
மை நிலையிலும் தாய் வழியாகவே —
ஞானசத்தி வடிவாக — அருள் வடி
வாக உடல் ஆக்கமுதுதலாற்றான்
தந்தை அடையப்படுகின்றான்.

“மெய்யருளாம் தாயுடன் சென்று பின்
தாதையைக் கூடி”

என்றனர் பட்டினத்தடிகள். தெய்
வங்களை வேண்டித் தவங்கிடந்து —
பட்டினி யிருந்து விரதங்கள் அதுட்
டித்துக் கருவைப் பெற்றுத் தாங்கி
வயாவும் (பலவகை உணவு வேட்கை)
வருத்தமுமாய்ப் பத்து மாதம் சுமந்து
படாத பாடெல்லாம் பட்டு மக்களைப்
பெற்றுக் கண்ணினைக் காக்கும் இமை
போலக் காத்து ரக்ஷிப்பவளாதலால்,
தந்தையினும் தாயே அம்மக்களுக்கு
இனியவனும் உரியவளுமாவன் என்
பது வெள்ளிடை மலையாம்.

“கர்ப்பதாரணபோஷப்பாயம்
பிதர் மாதா கரியனீ”

என்பது ஸ்ம்ருதி. கர்ப்பத்தைத் தாங்
குதலாலும் குழந்தைகளைப் போஷிப்
பதாலும் மாதாவே பிதாவினும் சிறந்
தவன் என்பது இதன் பொருளாகும்.
ஸ்திரீ என்பதற்குச் சுக்கில சுரோணி
தங்கள் சேர்ந்து வளருதற்கு இடமாய்
இருப்பவள் எனப் பொருள் கூறப்
பாயின் சுரோணிதமே உடல் என்பர்.
— உடலகத்துக்கு முக்கியம் என்பர்.
தூலச்சிவைகளாகிய பெண்கள் இன்றி
உலகம் நடை பெற முடியாது. உலக
ஆக்கத்துக்குப் பெண்களை காரணர்;
சத்தி அம்சமாகிய சிவைகளே காரணர்;
ஆடவனை மயக்கி ஆட்டி அலைத்துக்
கருவுறப்பத்திக்குக் காரணமான இந்
திரியத்தைத் தன்பால் கவரும் ஆற்றல்
பெண்ணுக்கே உள்ளது. இதனாலும்
உலக ஆக்கத்துக்குப் பெண்களை கார
ணர் என்பது நன்று புலப்படும். இது
பற்றியே “அன்னை” என்பது இவ்
வேத சூத்திரக் கொத்தின் முதற் சூத்
திரத்தின் முதற் சொல் ஆயிற்று
என்க. உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொரு
ளில் “அன்னை” என்பது தூலச்சிவை
களாகிய பெண்களையே குறித்ததாகும்.
அன்னையானவட்குத் தான் பெற்ற
குழந்தை, உறுப்புக் குறைவுடையதே
எனினும் அழகில்லாததே எனினும்,
அருமையும் பெருமையும் உடையதே
யாம்.

“குரங்குக்கும் தன் குட்டி பொன் குட்டி”

என்பது பழமொழி. தன் குழந்தை
நோய் வாய்ப்பட்ட காலத்து மருந்து
கள் அருந்திப் பத்தியமாக உண்டு
வருந்துபவனும் பாலமுதளிக்கும்
தாயே ஆவள். தன் குழந்தைக்கு
ஆபத்து நேர்ந்திடிலோ அவள் படும்
பாடு என்னென்று உரைக்கப்படும்?

“குறைமகக்குறையினும் கொடுப்பராம்
[உயிர்.]”

என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. மக்கள்
புரியும் குற்றங்களை — குறும்புகளைப்
பொறுத்து அவர்பால் கழிபேரிரக்கம்
காட்டும் நீர்மையும் அன்னைக்கே அதிக
மாக உண்டு. தந்தை மக்களைத் தண்
டிக்குங்கால் அவர்கள் தாயையே

அடைகின்றனர். அம்மக்களே அணைத்து முத்தமிட்டுக் கண்ணீர் துடைத்து அழுகையை மாற்றுபவள் தாயே ஆவள். கடவுளும் சிவர்களாகிய தன் குழந்தைகளுக்குத் தீவினைப் பயனை ஊட்டுங்கால் அப்பனையும் கருணை வழங்குமிடத்து அம்மையாயும் நிற்கின்றான் என்பதே வேத உண்மையாகும். சுருங்க உரைக்குமிடத்துத் தன் வாணன் முழுவதையும் தன் குழந்தைகளைப் போஷிப்பதற்கு — அவர்கள் ஆக்கத்தின் பொருட்டு அர்ப்பணம் செய்பவள் அன்னையே என்பது மிகையன்று. மக்கள் சால்புடைய மையிலும் தாயின் உவகையே பெரிதாகும்.

குறள்.

நன்றபொழுதிற்பெரிதுவக்குந்தன்மகளைச்
சான்றோ னென்க்கேட்ட தாய்.

(ஐ. 7-ம் அதி. மக்கட்பேறு. செ. 9.)

என மகன் ஆக்கத்தில் தாயின் உவகையே பெரிது என்றனர் பொய்யில்புலவர். தன் மகன் அறிவு ஒழுக்கங்களால் சால்புடையனாயினான் எனப்பெரியோர் கூறக்கேட்ட தாயானவள் அவனைப் பெற்ற பொழுது அடைந்த உவகையிலும் மிக்க உவகை அடைவாள் என்பது இதன் பொருளாகும். தாயானவள் கருப்பவதியாய் இருந்த காலத்து உளவாகும் பல வகை உணவு வேட்கையாகிய வயாவும் மற்றைய துன்பங்களும் பின்பு உளதாகும் பிரசவ வேதனையும் எல்லாம் குழந்தை பிறந்ததும் அதனைக் கண்டவுடன் பரிதியைக் கண்ட பனி போல் அகன்றுவிடும். அத்தகைய பொதுவான உவகையிலும் பார்க்க, தன் மகன் அறிவு ஒழுக்கங்களால் சால்புடையனாயினான் என “மிகை மக்கள்” ஆகிய பெரியார் கூறக்கேட்ட போது உண்டாகும் சிறப்பான உவகையே மிகப் பெரிதாகும் என்பது.

ஏமாங்கத நாட்டு அரசனாகிய சச்சந்தன் மனைவி விஜயை என்பவள் தன்

கணவனையும் அரசரிமையையும் நாடு நகரங்களையும் கட்டியங்காரன் எனும் சதிகாரப்பகைவனால் இழந்து இடுகாடு சென்று வலம்புரிமுத்தம் போன்ற தன் அரும் பெறன் மகனாகிய ஜீவகனை ஆண்டுப் பிரசவிக்க நேர்ந்த மையால், அப்புதல்வனைத் தான் வளர்க்கும் பேறு பெறுது பிறர் பால் விடுத்துத் தவப்பள்ளி சென்று தன் மடந்தைப் பருவத்துக் குரிய சுகங்களையும் துறந்து தன் மகன் ஆக்கத்தைக் கருதியே அருந்தவம் புரிவாளாயினள். பின்பு தன் புதல்வன் அறிவு அளி ஆண்மை என்பனவற்றால் சால்புடையனாயினான் எனக் கேட்டபோதும் அவனைக் காண நேர்ந்தபோதும் அவள் அடைந்த உவகைக்கு அளவில்லை. பின் வரும் செய்யுட்கள் அவ் விஜயமாதேவியானவள் தன் புதல்வன்பால் கொண்ட அன்பையும் கழிபேருவகையையும் நன்று புலப்படுத்துகின்றன.

சீவக சிந்தாமணி.

எல்லிருட்கனவிற்கண்டேன்கண்ணிடனாடு
[மின்னே
பல்லியும்பட்டபாங்கர்வருங்கொலோநம்பி
[என்று
சொல்லினள்தேவிரிப்பப்பதுமுகன்

[தொழுதுசேர்ந்து
நல்லடிபணிந்துநம்பிவந்தனன்அடிகள்
[என்றான்.

(ஐ. விமலையார்இலம்பகம் செ. 21.)

(இ-ள்) விடியற்காலத்து இருளிலே கணவிலே நம்பி வரக்கண்டேன்; இடக்கண் ஆடும்; நல்ல இடத்தே பல்லியும் பட்டன; ஆதலால் நம்பி இன்னே வருமோ என்று கூறினளாய்த் தேவிரின்ற அளவிலே பதுமுகன் சேர்ந்து தொழுது வணங்கி, அடிகளே, நம்பி வந்தான் என்றான் என்க.

எங்கணுன்னையன் என்றாட்கடியன்யான்
[அடிகளென்னைப்
பொங்கிவிலுமிழ்ந்துமின்னும்புனை
[மணிக்குடகமார்ந்த

தங்கொளித்தடக்கைகூப்பித்தொழுதடி
[தழுவிவீழ்ந்தான்
அங்கிரண்டப்புழன்ளரலகடல்கலந்த
[தோத்தர்.
(ஐ. ஐ. செ. 22.)

(இ-ள்) ஐயன் எவ்விடத்தான் என்று வினவினாட்குச் சீவகன்றானும் அன்பு மிகுதியால் கூடச்சேறலின், இவன் என்று பதுமுகன் கூறாமல், அடிகளே! அடியேன் யானென்னாத்தொழுது அடியைப் பிடித்து வீழ்ந்தான் (சீவகன்); அவ்விடத்து அவ்விருவரும் முன்னராலே இரண்டு அன்புக் கடல் கலந்த தன்மையை ஒத்தார் என்க.

“முன்னர் — முற்பட்ட நீர்மை.
“உதிரம் உறவறியும்” என்னும் பழமொழி.]

திருவடிதொழுதுவீழ்ந்தசிறுவனைக்கண்ட
[போழ்தே
வருபனிசுமந்தவாட்கண்வனமுலெப்பொழிந்த
[தீம்பால்
முருகுடைமார்பிற்பாய்ந்துமுழுமெயு
[நனைப்பமாதர்
வருகஎன்களிமென்றேத்திவாங்குபதழுவிக்கொண்டான்.
(ஐ. ஐ. செ. 23.)

(இ-ள்) அங்ஙனம் வீழ்ந்த சிறுவனைக் கண்ட பொழுதே வாட்கண் சுமந்த பெருகுகிற நீரும், முலை பொழிந்த பாலும் அவனெழுந்திருக்கின்ற காலத்தே மெய்யை நனைத்தாலே, ஐய! நீ இங்கே வருக என்று ஏத்தி அவனுடைய மார்பிற் காட்டில் தன் மார்பு பாய்ந்து அவனை ஒடுங்கும் படி தழுவிக்கொண்டான் என்க.

இவ்வாறு உவகை அடைந்த விஜயமாதேவியானவள் மயிலானது தன் சிறகரால் குஞ்சுகளை அணைத்துக் கொண்டு இருந்தது போலச் சீவகனையும் அவன் தோழனாகிய பதுமுகனையும் இருபுறமும் அணைத்துக்கொண்டு இரந்து பல உண்மைகளை உபதேசித்தாள் என்று செழுந் தமிழ்ச் சமண

காப்பியமாகிய இந் நூல் கூறுகின்றது. அன்னையர் தம் புதல்வர் மாட்டு வைத்த அன்பையும் அவர்க்கு ஆபத்து நேர்ந்த காலத்து அவ் அன்னையர் அடையும் அளவிற்கு துன்பத்தையும் பின் வரும் மகாபாரதச் செய்யுட்களும் நன்று புலப்படுத்துகின்றன.

வில்லிபுத்தூரர் பாரதம்.

இருந்ததாயின் அன்றுபோலுருகி
யிருதடங்கொங்கைபால்சொரிந்தான்
அருந்துவான் போல இரவிசேய்விரும்பி
ஆதரத்துடன் புளகாண்
புரிந்ததாயன்போடி மருத்தழவிப்
பொன்முடிமோயின னுயிராப்
பரிந்துநான் அன்றே உனைவளர்த்தெடுக்கப்
பாக்கியஞ்செய்திலென் னன்றான்.

[இரவிசேய்—கன்னன். இது குந்தி தேவி கன்னனைத் தன் புதல்வன் என்று அறிந்த போது அவன் முன்னிலையில் கூறியது.]

பெருவரமிரண்டும் பெற்றபின் தன்னைப்
பெற்றதாயினைக் கரங்குவித்துத்
தருவரமெனக்குமிரண்டுளவுலகிற்
சராசரங்களுக்கெலாந்தாயிர்
வெருவருமமரிந் பார்த்து லாடியேன்
வீழ்த்தபோதவனிபர் அறிய
மருவருமுலைப்பா வெனக்களித்துந்தம்
மகனெனும்வாய்மையுமுரைப்பீர்.

(ஷை கிருஷ்ணன் தாதுச்சருக்கம் செ.
[252, 260.]

[இது கன்னன் தாயை நோக்கிக் கூறியது. பின் வருவன கன்னன் போர்க்களத்தில் குற்றையிரோடு கிடந்த போது குந்தி தேவி புலம்பியனவாகக் கூறப்பட்டன.]

முந்தியெதிர்பொருள் விசயன் தொடுத்த
கோலால் முடிசாய்ந்தினைவருக்கு
[முன்னேனவீழ்ந்தான்
அந்திபடுவதன் முன்னே ஆவிபோமென்
றசரீரியெடுத்துரைப்ப அன்னையான்
தீந்தன துளமுருக்கண்ணீர்சோரக்
குழல்சரியப்போர்க்களத்தில்கோ
[கோ என்று

வந்திருக்கைத் தலைபுடைத்துத் தலைநாளின்
மகவின்மேல்விழுந்தழுதான் மன்னே
[மன்னே.

என்றேயென்றாழைக்கன்னிமாடத்
தெழிலிரவி திருவருளாலின்றேனீன்ற
அன்றேபொற்பெட்டகத்திற்கங்கை
யாற்றில் ஆழறையால் உனைவிடுத்தே
[எருளிலாதேன்
வென்றேமண்கவர் தருமன்மதலைக்காலி
மித்திரனானது கேட்டுவீரங்கேட்டு
கன்றேயென்தவப்பயனென்றெண்ணி
வாழ்ந்தேன் நாகமுநீ அரசாளநடக்கின்ற
[யோ.

ஓரைஞ்சபேருளராலறந்தவாதஉதிட்
டிரனாதிருக்கக்கொடியோனாதி
ஈரைஞ்சபதினமருளர்தம்பிமார்கள்
இங்கிதங்களறிந்தடைவேவல் செய்யப்
பாரஞ்சமொருகுடைகீழ்நீயே ஆளும்
பதமடைந்தும்வீதிவலியால்பயன்பெறு
[மல்
காரஞ்சுகரதலத்தோய் அந்தோ! அந்தோ!
கடவுளர்தம்மாயையினுக்கழிவுற்றயே.

என்றென்றே அமர்க்களத்தில் நின்றேவந்தர்
யாவருங்கேட்டதிசயிப்பளங்கிளங்கி
அன்றன்போடெடுத்தனைத்துழைக்
கனூறல் அமுதாட்டியே முடன் அணித்
[தாவீன்ற
கன்றெஞ்ச இளைந்தினைத் துமறுகாரின்ற
கபிலையைப்போல் என்னப்பட்டாள் கலாபம்
[வீசித்

குன்றெங்குமிளஞ்சாயன்மயில்களாடுங்
குருநாடன் திருத்தேவிகுந்திதேவி.

வேறு.

அன்னையையினுங்கரத்துமுடல்கிடப்ப
அங்கர்பிரானுவிதானை
தன்னையருவறந்தமுவித்தானமுறக்
கிளர்ந்தவண்டிமொருமல்
மின்னையவியுறநீட்டியண்டமுக்கடசை
யாமல்வின்னேறாத்ச்சன்
பொன்னை அழகெழிப்புகுளிரிற்றங்க
நாட்டியதோர்பொற்றாணைத்தே.
(ஷை 17-ம் போர்ச்சருக்கம் செ. 254, 258.)

[சுக்கில சுரோணிதக் கலப்பால்
ஆவதே உடலுயிர் எனினும், பெரும்
பான்மைபற்றி உடலுக்கு உரியவன்

அன்னை எனவும் உயிருக்கு உரியவன்
தந்தை எனவும் இச்செய்யுளில் குறிப்
பால் பொருள்படுதல் கண்டு கொள்க.]

மேலே கூறியவைகளால் மக்கள்
மாட்டு அன்னையரே தந்தையரினும்
அன்பு மிக்குடையர் என்பதும், அவரே
முன்னறி தெய்வம் என்பதும் நன்று
பெறப்படுகின்றன. இத்தன்மை
வாய்ந்த அன்னையரைத் தெய்வம்
போல மதித்து வழிபடுதலே மாக்கள்
கடனாகும்.

தைத்திரிய உபநிடதம்.

“மாதூர் தேவோபவ”

என ஆசான் மாணவனுக்கு உபதே
சித்தனன். மாதாவைத் தெய்வமாகக்
கொள்பவனாய் இருப்பாயாக என்பது
இதன் பொருளாகும். இவ்வேத வாக்
குக்குச் சிறந்த இலக்கியமாகி வந்த
ஓர் அரசன் வரலாறு இயைபுபற்றி
இங்கே காட்டப்படுகின்றது. கி. பி.
9-ம் நூற்றாண்டின் முற்பாகத்தில்
இலங்கையில் அநுராதபுரி என்னும்
புராதன நகரத்தை இராஜதானியாகக்
கொண்டு செங்கோல் ஓச்சிய 8-ம்
அக்கிரபோதி என்பவன் வரலாறு இல
ங்கைச் சரித்திர நூலில் பின் வருமாறு
கூறப்பட்டது.

“இவன் தன் மாதாவின் மாட்டில் மிக்க
“அபீமாஸ்ய உடையவனாய் இருந்து வந்
“தான். அவன் பாதத்தில் வீழ்ந்து புஷ்
“பாஞ்சலி செய்து அவனைத் தன் கையால்
“போஷித்து அவன் தலைக்கு எண்ணெய்
“தேய்த்து அவன் பாதங்களைக் கழுவித்
“துடைத்துப்பரிமாண தைலங்களால் அவற்
“றைப் பூசிப் புலர்த்தி அவளுக்கு வேண்
“டுவன எல்லாம் உதவி, அவன் துயில்
“போகும் வரையில் மஞ்சத்தின்கிட்டக்
“காத்து நின்று, பின்னர் அவனை மிக்க
“ஆசாரத்தோடு மும்முறைவலஞ் செய்து
“முதுகுகாட்டாமலே பின்னிட்டு வாயில்
“வரையும் நடந்து சென்று, அவ்விடத்தில்
“நின்று இருகரங்களும் சிரசின்மேல் ஏறித்
“சூரிய மும்முறை நமஸ்கரித்துத் தன்
“மனை திரும்புவான்.”

இச் சிங்கள அரசனது பிடிவாதமான—ஒரு வகை அபிமானம் காரணமான விசேட அன்பும் வழிபாடும் தற்காலத்தவர்க்கு மிக்க வியப்பை அளிக் கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

“தாயிற் சிறந்ததோரு கோயிலும் இல்லை”

என்னும் ஔவை வாக்கின் உலகிய லுக்கு ஒப்பிய பொருளும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது. பிருதிவி அம்சமான நமது சரீரமே நமக்கு வாய்மையான தாயும் தாரமும் ஆம்.

“பெண்ணைப் பார்த்து அலையாதே

பெண்தான் தேகம்”

என்றனர் சித்துமூர்த்தி ஒருவர். எம் பெருமான் நடமாடும் கோவிலும் இதுவே ஆம். சத்தி வடிவாகிய இத னினும் சிறந்த சிவாலயம் வேறு எது?

“சத்தியாவதும் ஸ்டல் தயங்கு வீவன் உடீ சிவம்”

என்றனர் தத்துவப் பெரியாராகிய சிவ வாக்கியர். இவ் உடலமே ஞான சத்தி வடிவாய் அருளாய் வெளியாய்—ஞானகாசமாய் ஒங்குவது என்க. இது பற்றியே “தாயிற் சிறந்ததோரு கோயிலும் இல்லை” என உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாறு கூறினாள் ஔவை என்க. உண்மையை நாடுவோரால் முக் கியமாகக் கைக்கொள்ளப்பட வேண்டியது உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியபொரு ளே ஆம். உலகியலுக்கு ஒப்பியது உலக சம்பிரதாயம் நோக்கிய போலி வழக் கே எனினும் அஃதும் நிறை முறையோடு தழுவப்படுவதே யன்றிப் புறக் கணிக்கப்படுவதன்று. இச் சூத்திரப் பொருள் மேலும் விரிப்பின் மிகப் பெருகும்.

விலங்குகளுள்ளும் பெண் விலங்குகளே கன்றுகளில்—குட்டிகளில் மிக்க பற்றுடையன என்பது யாவரும் அறிந்ததே.

திருவாசகம்.

“கன்றை நினைந் தெழு தாயென வந்த கணக்கது ஆகாதே.”

(ஊ திருப்படையாட்சி செ. 2.)

என மணிவாசகரும், குருநாதன் தம்மிடத்து வைத்த கருணைக்குப் பசுவானது தன் கன்றினிடத்துக் கொண்ட காதலையே ஒப்பாகக் கூறியருளினர்.

திருமந்நிரம்.

“ஆன்கன்று தேடி அழைக்கு மதுபோல் நான்கன்றாய் நாடி அழைத்தேன் என் [நாதனை

(ஊ 8-ம் தந். பத்தியுடைமை செ. 5.)

என எம் அண்ணல் அருளியதும் அறிக. கைம்மாறு கருதாக் கருணை வள்ளல் குருநாதனை என்பது வேத உண்மை. அவனை சிவம்—அம்மையும் அப்பனுமாவன்.

“ஒரு குழந்தையின் பிற்கால சீவியத்தின் நன்மையோ தீமையோ அதன் தாயிலே தான் முக்கியமாகத் தங்கியிருக்கின்றது” என்பது “நெப்போலியன்” என்னும் ஐரோப்பிய வீரனது அதுபவமான அபிப்பிராயம். இவ்வாற்றால் “அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்” என உலகியல் நோக்கி ஔவையார் அவ் அன் னையையே முதற்கண் வைத்துக் கூறியதன் உண்மை கண்டு கொள்க. இனித் தந்தையின் பண்பு சிறிது கூறப்படும்.

மக்களைப் படிப்பாளிகள் ஆக்கி வைத்தல்—அறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்தவர்களாக்குதல் தந்தை கடன் என்ப.

குறள்.

தந்தை மகங்காற்று நன்றி அவையத்து முந்தி யிருப்பச் செயல்.

(ஊ 7-ம் அதி. மக்கட்பேறு செ. 7.)

என்பது தேவர் திருவாக்கு. தந்தையானவன் தன் மைந்தனுக்குச் செய்யும் நன்றியாவது, அவனைப் படிப்படி முக்கம் என்பனவற்றால் சிறந்தவனுக்கி அறிஞர் அவையில் முதற்கண்

வீற்றிருக்கச் செய்தலே ஆம் என்பது இதன் பொருளாகும். “நன்றி” என்ற மகனைச் சான்றோனுக்குதல் தந்தைக்கு இன்றியமையாக் கடன் என்பது போதர.

“சன்மபுறந்தருதல் என் தலைக்கடனை சான்றோனுக்குதல் தந்தைக்குக்கடனை”

என்பது பெண்பாலார் ஒருவர் கூற்றாகி அமைந்த செய்யுட் பாகம்.

“அள்ளிக்கொடுக்கின்ற செம்பொன்னுக்

[மாதையுமாதரவாய்க்

கொள்ளிக்கும் பட்டகடனுக்கு மெண்ணுக்கு

[றித்ததல்லால்

துள்ளித்திரிகின்ற காலத்திலே என்னது

[கடக்கிப்

பள்ளிக்கிவைத்திலே நந்தையாகிய

[பாதகனை”

பட்டினத்தடிகள் திரு வாக்கு எனக் கூறப்பட்டு வழங்கும் இச் செய்யுளாலும் “கொள்ளிக்கும் பட்டகடனுக்கும்” என்றே குறித்து வாளாங்கு வதியும் அறியாமை பற்றிய உலகியலான போலி நெறியினும், அறிவாளியாக்கி உண்மை நெறியை நாடும்படி செய்தலே தந்தை கடன் என்பதும், அவ்வாறு செய்யாது ஒழிதல் பாதகமே என்பதும், நன்று புலப்படுகின்றன. மக்களுக்குக் கடவுளை—குருவை அறிவிப்பவன் முன் அறி தெய்வமாகிய தந்தையே யாவன்.

மனுபகவான் கூறுவது:

“தூல தேகத்தை யுண்டாக்கும் பிதா “ வெனவும், பிரஹ்ம பாவத்தை யடை “ விக்கும் குருவாகிய பிதாவெனவும் இரு “ தந்தையராவர்; இவ்விருவருள் பிரஹ்ம “ பாவத்தை யடைவிக்கும் குரு ரூப “ பிதா மேன்மையராவர்; என்னெனின் “ அதிகாரிக்குப் பிரஹ்மோபதேசகுருவி “ னால் பிரஹ்மவிற்தன்மை ரூபத்தானே “ யுண்டாம் ஜென்மம் இகத்தும் பரத்தும் “ எல்லாக்காலத்தும் நித்தியமாம், பிரஹ்ம “ வித்வ ரூப ஜன்மத்திற்கு ஒருளவும் அழி “ யுண்டாகாதாம்.”

வேறு சாஸ்திரம் கூறுவது :

“ஹே பாரத! இவ்வுலகப் பிரசித்த தாய்
தந்தையர் உண்டாக்கும் தேகமோ ஜரா
மரணத்தோடு கூடியதாம். பிரஹ்ம
வேத்தாவாய் குரு அதிகாரிகட்குக்
கொடுக்கும் பிரஹ்மவீற்றன்மை வடிவ
ஜாதியோ, நீத்தியமாய், அஜரமாய், அம
ரமாய் ஆதலின், பிரஹ்ம வித்தையை
உபதேசஞ் செய்யும் குரு உலகப் பிரசித்த
தாய் தந்தையரினும் மிகவு மேன்மை
யராவர்.”

ஓரோ வழித் தந்தையே குருவாகி
நிற்றலும் உண்டு. பண்டைக் காலத்து
இருடிகள் முனிவர்களுள்ளும் பிற
ருள்ளும் இதற்கு இலக்கியமானோர்
உளர். உத்தாலக முனிவர் தமது புத
ல்வராகிய சுவேதகேது என்பவரைத்
தமது ஞானோபதேசத்தால் மெய்
யுணர்ச்சி கைவரச் செய்தமை சாந்
தோக்கிய உபநிடதத்தால் வெள்
ளிடை ஆகின்றது. தன்னைக் கல்வி
யறிவுடையனாக்கிய தந்தைக்கு மகன்
புரியும் உதவி — கைம்மாறு யாது?
எனின், பின் வரும் தேவர் திருவாக்கே
அதற்குச் சிறந்த உத்தரமாகும் என்க.

குறள்.

மகன் தந்தைக் காற்றும் உதவி இவன் தந்தை
என்றேற்றான் கொல்லென்னுஞ் சொல்.

(ஷே ஷே செ. 8)

தன்னை அறிவொழுக்கங்களால்
பெரியனாக்கி வைத்த தந்தைக்கு
மகன் புரியும் உதவியாகிய கைம்மாறு
எது என்றால், அறிவொழுக்கங்களில்
சிறந்த இத்தகைய புத்திரனைப் பெறு
தற்கு இவன் தந்தை முன்னைப் பிறவி
களில் என்ன தவத்தைச் செய்து
வைத்தனனோ என்னும் புகழ்மைந்த
சொல் உலகில் நிகழும்படி ஒழுக்குதலே
ஆம் என்பது இதன் பொருளாகும்.
இதனால் புதல்வர் கடன் இது என்பது
வரையறுக்கப்பட்டது. மக்கள் அறிவு
டைமைபெற்றாரினும் உலகத்தவர்க்கே
இனியது என்றனர் தேவர். அறி

வுடை மக்களால் அறியாதன அறிந்து
பெரும் பயன் அடைவோர் உலகினரா
தலால், அவ்வாறு உலகினர்க்குப்
பயன்படுத்தற்குரியவரே சிறந்த மக்
களாய்த் தாய் தந்தையர் தவப்பயனாய்
வந்தவர் என்பது வெள்ளிடை மலை
யாம்.

குறள்.

தம்மில்தம் மக்கள் அறிவுடைமை

[மரீலத்து

மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது.

(ஷே ஷே செ. 8.)

என்பது பொய்யில் புலவன் பொரு
ஞரை ஆகும். அழியும் பொருளைப்
முயன்று சுட்டி இடுகுறியாகிய லௌ
கிகப் போலி நிலைகளையே பாராட்டி
அதசரித்துப் பெண்டு பிள்ளைகளும்
உறவினரும் தாமும் உண்டுடுத்துக்
கொண்டாடித் தனவந்தர் என வதியும்
புதல்வரினும், வாய்மையான பொரு
ளைத் தேடி அடைந்து மன்னுயிர்க்கு
இனியராய் வாழும் புதல்வரே பெற்
றார் நற்றவப் பயனால் உதித்த நன்மக்க
ளாவர் என்பது சுருதி சம்மதம். தத்
துவப் பெரியராகிய மணி வாசகர்,
ஞானசம்பந்தர், மங்கையர்க்கரசியார்
முதலிய மெய்யடியாரைப் பெற்றெடு
த்த அன்னை தந்தையர் நற்றவ மாண்பு
என்னென்று உரைக்கப்படும்? உண்
மையை நிலைநாட்டி உலகை வாழ்
வித்த புண்ணிய மூர்த்திகளாகிய
இவர்களால் இவர்களைப் பெற்று
வளர்த்த தாய் தந்தையர் நற்கதி
பெறுதலை — விரைவில் திருவருட்
கருணைக்கு இலக்காதலைச் சொல்லவும்
வேண்டுமா? போலிக் கிரியைகளை
உஞற்றி உலகமாக்கள் புகழை நாடும்
போலிப் புதல்வருக்கும் மெய்யடியாரா
கிய நற்றவப் புதல்வர்க்கும் இடையீடு
இத்துணையது என இயம்ப ஒண்ணு
மோ? மெய்யடியாராகிய இன்னோர்
நிலைமை தமது தாய் தந்தையரது உட
லும் மனமும் அடைந்த தூய நிலை
மையையே காட்டுகின்றது அல்லவா?
தாய் தந்தையர் தமது மக்களைத்

தமது பொருள் என்று கூறுவர் என்
றனர் தேவர்.

குறள்.

தம்பொரு ளென்பதம் மக்கள்; அவர்

[பொருள்

தம்மம் வினையான் வரும்.

(ஷே ஷே செ. 8.)

பெற்றார் தம்மக்களைத் தம்பொருள்
என்று கூறுப. அஃதாவது தமது உட
லுறு பொருளாகிய — விந்து நாதங்க
ளாகிய சுக்கில சரோணிதங்களின்
காரியம் என்ப. அத்தகைய அவர்
பொருளானது அவரவர் செய்து
போந்த கர்மப் பயனாகவே அமையும்
என்பது இதன் பொருளாகும். இரு
வினை சொருபமாகிய தந்தை தாயரது
உடலும் மனமும் அடைந்த தூய்
மைக்கு ஏற்பவே — நிலைக்கு ஏற்பவே
— வினைப்பயனுக்கு ஏற்பவே அவர்
பொருளாகிய மக்களும் அமையப்
பெறுவார் என்பது. தம்மைப்பெற்று
வளர்த்த தந்தை தாயர் சொற்படி
ஒழுக்குதலே மக்கள் கடன் என்ப. தச
ரத ராமன் முதலியோர் பிதர் வாக்கிய
பரிபாலனத்திற் சிறந்தோர் எனப்
படுவர். ஸ்ரீ வீட்டுவன் பிதாவினி
டத்து மிக்க அன்புடையவன் எனப்
போற்றப்பட்டான். அவரவர் கர்மத்
துக்கு ஏற்றவாறு அமைந்த பிதர்
வாக்கிய பரிபாலனம் முதலியன முன்
னர்ச் சகிக்கொணாத் துன்பங்கட்கு
இடனாய் அமையினும் அவை பண்
டைக் கர்மாதபவமாய் ஒழிந்து அவ்
அதபவ ஒழிபாகிய சுற்றில் கோரியன
யாவும் கை கூடுதலாகிய பெருநன்மை
பயப்பனவாய் பரம ஸௌக்கியத்தை
அடையச் செய்யும் என்பதில் ஐய
மில்லை. ஸ்ரீராம பிரான் முதலியோரே
இதற்கு உறுசான்றாவர். இவ்வாற்றால்
மக்கள் தோற்றத்துக்கும் ஆக்கத்துக்
கும் காரணரும் — முன் அறி தெய்வம்
போல்வாரும் தாய் தந்தையரே ஆத
லால், இன்னோரன்ன அரும் பொருள்
யாவற்றையும் அடக்கியே,

“அன்னையும் பிதாவும் முன்னறிதேய்
[வம்”

என உலகியலுக்கு ஒப்பியவாறு கூறியருளினான் ஓளவை என அறிதற் பாற்று. மேல் இச் சூத்திரத்தின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருள் ஒரு சிறிது சுருங்க உரைத்து இக்கட்டுரை முடிக்கப்படும்.

பிருதிவியாகிய தாயும் ஆகாசமாகிய தந்தையும் ஆதியாக அறியப்பட்ட இறைவன் வியாபக ரூபமாகிய தெய்விக ரூபமாம் என்பது இம் மந்திரத்தின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளாகும். தந்தை தாயர் “த்யாவாப் பிருதிவிக்” என்பது இருக்கு வேதத்தால் நன்று வலியுறுக்கின்றது.

(ஷெ மண்டலம் 1, சூக்தம் 161,
செ. 3.)

திருவாசகம்.

“பாரொடுவெண்ணுய்ப்பரந்தமென்பரனே”

என அருளியது மணிவாசக சிவம். ஆகாசமும் பிருதிவியுமே உண்மை நெறிக்குரிய தந்தை தாயர் என்க. பின் வரும் வேதப் பிரமாணமும் இவ் உண்மையை நன்று வலியுறுத்துகின்றது.

இருக்கு.

அஷ்டகம் 2, அத்தியாயம் 3,
(வருக்கம் 18) மண்டலம் 1, சூக்தம் 8, அநுவாகம் 22, இருக்குக்கள் 52.

திவியேனப் பெற்றதந்தை ;சேர்ந்தே
[நாபியீண்டே;
புவிபெரும் பரப்பிற் றிஃதுதாயோடு முற
[வாய் நீந்தும்;
விவிதமாய் விரிந்த பூவான் யோனியா
[மந்தரத்திற்
சுவிபெறு பிதாப் பெண்கர்ப்பந் தங்குறச்
[சமைந்திட்டானே.

(இ-ள்) வானம் என்னைப் பெற்ற வளர்த்த தந்தையாம். (பூமியினது

ரஸத்தினால் உணவுப் பொருளும் உணவுப் பொருள்களால் ரேதஸும் ரேதஸால் மணிதனும் உண்டாகிறார்கள் என்று சுருதி கூறுவதால்) எனக்கு நாபி அல்லது சுற்றமும் இங்கேயே உளர். விசாலமாகிய இப் பெரிய பூமி எனக்குத் தாயும் பந்துவுமாம். பாத்திரத்தைப் போல் விரிந்துள்ள பூமி வானங்களின் பிறப்பிடமாகிய அந்தரிட்சத்தில் விளக்கம் பொருந்திய பிதாவாகிய ஆதித்யன் அல்லது பரமேசுவரன், பெண்ணினது கருப்பமாகிய மழை நீரைத் தங்குமாறு செய்தான். இதனால் “என்பரமல்லா இன்னருள்” (திருவாசகம்) எனப்படும் ஆதி அருளாகிய ஆகாயமும் (தந்தை) அன்பு எனப்படும் பூமியும் (தாய்) ஒன்றுதலால் அருளாகிய குழந்தை பிறத்தலும், அதுவே மழை — பெருஞ்செல்வம் — பொன் என்பதும் நன்று பெறப்படும். அருளை மழை என்பது வேத நூல். அருள் பெற வேண்டிய நிறையைப் பெறுதலாற்றான் நித்தியத்துவம் என்னும் முத்தி நிலை உளதாகும் என்க. அன்பு என்னும் அம்பு — அப்பு இருத்தற்கு இடம் பிருதிவி. மழை எனப்படும் அருள் என்னும் குழவியைக் கர்ப்பம் தரித்துப்போஷிப்பது பிருதிவி ஆதலால் — பிருதிவி அம்சமான உடலே ஆதலால் பிருதிவியே “அன்னை” என முதலில் கூறப்பட்டது. அருள் என்னும் குழவியின் பிறப்புக்கும் வளர்ச்சிக்கும் உரிய “அன்னை” பிருதிவி அம்சமாகிய சரீரமே — இகர சத்தியாகிய தூலச்சிவையே என்க. ஆதி அருளாகிய — அகரமாகிய — ஆகாசமாகிய தந்தையும் இகர சத்தியாகிய — பிருதிவி அம்சமாகிய தூலச்சிவையும் (அன்பும்) கூடிக்குழைதலாற்றான் அருள் என்னும் குழவி பிறப்பதாகும். அகரமும் இகரமும் சேர்ந்த “ஐ” என மலர்தல் — “ச்” என்னும் மெய்யின் கண் உள்ள இகர சத்தியோடு (சி) அகர சிவம் சேர்தலால் “சை” (ச் + அ + இ = சை என மலர்தல் — சைவம் திகழ்தல் என்பதன் உண்மையும்

இதுவே ஆம். “உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள் பற்றலாவதோர் நிலையிராப் பரம்பொருள்” எனவும், “என்பரமல்லா இன்னருள்” எனவும் மணிவாசகர் கூறியருளிய ஆதி அருளாகிய தகப்பன் (ஞானகாசம் — பிரமம் — சிவம்) அன்பு என்னும் அன்னையோடு (சத்தி — தூலச்சிவம்) கூடிக் குழைந்தான்; குழைந்து மகனாகப் பிறந்தான். மகனும் அருளே ஆம். தகப்பனுக்கு முன் மகன் பிறந்தான் என்பது சமக்கிண்ப்பொருள். இவ் அருளாகிய மகனுக்கு முன் அறி தெய்வம் இத்தாய் தந்தையரே என்க. மகன் பிறந்ததனால் ஆம் பயன் என்னே? எனின், விருத்த தசை அடைந்து காலத்தால் அணு அணுவாக அரிக்கப்பட்ட பிருதிவியாகிய தாயும் ஆகாசமாகிய தந்தையும் பேணப்பட்டார் என்க. அருள் என்னும் வாய்மையான புத்திரனே ஆகாசமும் பிருதிவியுமாகிய வாய்மையான தந்தை தாயரைப் பேணும் தகுதி உடையவன் என்க.

“தந்தை தாய் பேண்”

என்னும் ஓளவையார் அருளிய மறையின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளும் இதுவே ஆம். மகன் எனப்பட்டவன் பெற்ற தாயைக் கூடிக்குழைந்த மையால் தாயைப் பேணினவன் ஆயினான். அஃதாவது பிருதிவி அம்சமாகிய சரீரம் (உடலுயிர்) விமலமாக்கப்பட்டது என்பதாம். ஆகாச பூதம் அமலமாகிப் பெருக்கமடைதலால் தந்தையையும் பேணினவன் ஆயினான். இவ்வாறு பேணியதால் மகன் தந்தை தாய் ஆசியைப் பெற்றுத் தவத்துக்கு அருகானான் என்க. இவனே நித்தியத்துவம் பெறுதற்குரிய வாய்மையான தவம் புரிபவன் என்க. இவ் அரிய பெரிய உண்மையே நிறைமுறை அமைந்த பலப் பல கற்பனைகளால் — ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் அமைந்த கௌண பதங்களையுடைய தோத்திரங்களால் இருக்கு வேதம் முறையிட்டு கோலோச்சுகின்றது என்க.

இருக்கு

அஷ்டகம் 3, அத்தியாயம் 7,
மண்டலம் 4, அநுவாகம் 4,
சூக்தம் 1, இருக்குக்கள் 11.

பதனழி துணைப் போலப் படுத்துள்
[பெற்றோர் தம்மை
இதமுற இளமை மீண்டும் எய்துறச்
[செய்த வாஜன்
சதமகன் துணையையுற்ற விப்புவா
[னிருபு ஹோம
மதுவினிற் களிப்போ ரெங்கள் மதத்
தினெப்பராமரிக்க.

(இ-ள்) ஜீரணமாய்க் கொண்டிருந்
தும் துணைப் போலப் படுத்திருந்த
பெற்றோர்களை மறுபடியும் இளமைப்
பருவத்தை அடையுமாறு செய்த
வரும் சோமத்தை விரும்புவோரும்
இந்திரனது துணையைப் பெற்றவர்களு
மான ரிபு விப்புவான் வாஜன் என்னும்
மூவரும் எங்களது யக்குத்தை ரட்சிக்
கட்டும் (எ-று),

மண்டலம் 4, அநுவாகம் 4,
சூக்தம் 4 இருக்குக்கள் 9.

வாசரெனு மிருபுவர்கள்! விபுவினர்கள்
[தேவரிடை வழங்கப் பெற்ற
தேசுட னீரிழைத்தவது, வயதால் பத
[னழிவையுற்று நின்ற
மாசனராம் பெற்றோர்கள் மறுபடியு
[மிளமையினை மருவித் தங்கள்
ஆசைவழிச் செலுமாறு திறமைகொடு
[நீர்புரிந்த ஆடல்தானே.

(இ-ள்) வாஜர்களே! ரிபுக்களே!
விப்புவர்களே! வயதின் முதிர்ச்சியால்
ஜீரணத்தை அடைந்து நின்ற பெற்றோர்
களாகிய பூமி வானங்கள் மறுபடியும்
வாலிபத்தை அடைந்து தங்கள் இச்
சைப்படி நடமாடுமாறு நீங்கள் செய்த
செய்கையாகிய அதுதேவர்களிடையே
பிரக்யாதியாகப் புகழப் பெற்றது.
(எ-று)

வாயுவும் அப்புமே தந்தை தாய்
என்னும் சொற்களால் முதலில் குறிக்க

கப்பட்டன. பின்பு வாயுவும் அக்கினி
யும் தூய்மை அடைந்து அஃதாவது
அப்பு பிருதிவியிலும் வாயு ஆகாயத்தி
லும் நிறை பெற்றபோது இருவினை
ஒப்பு — வாய்ந்தபோது பிருதிவி தாய்
எனவும் ஆகாயம் தகப்பன் எனவும்
குறிக்கப்பட்டன. ஆகாயமும் பிருதிவி
யுமே ஆதித் தந்தை தாயார். இவையே
எம்பெருமான் வியாபக ரூபம். “ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு” (குறள்
அதி. 1 செ. 1) எனத் தேவர் கூறி
யதும் அறிக. வேதங்கள் முறையிே
வதும் அரிய பேரிய உண்மையும்
இதுவே ஆம்.

அன்பு எனப்படும் பூமியாகிய அன்
னையும் (பிருதிவி அம்சமாகிய சரீரமே
அன்பு என்னும் அப்புக்கு உறைவிடம்)
ஆதி அருளாகிய ஆகாயம் எனப்படும்
பிதாவும் கூடிக் குழைதலாலன்றிப்
பிறவாறு — வேறு தடம்புகுதலால்
அருள் பிறத்தலும் அருளாளராத
லும் அஃதாவது இருவினை ஒப்பு மல
பரிபாகம் வாய்ந்து சத்திபாதம்
பெறுதலாகிய ஞான சத்தி வடிவம்
ஆக்கமுறப் பெற்று நித்தியத்து
வம் பெறுதலும் முடியாத காரியமே
ஆம் — முயற்கொம்பே ஆம். வீடு
பெறச் சமைந்தான் ஒருவனுக்கு, அரு
ளாளன் ஆய் அம்மை அப்பர் வடி
வினன் ஆய் முன்னிலையில் போந்து
அவனை ஆட்கொண்ட குருநாதனே
“அன்னையும் பிதாவும்” ஆய் “முன்
னறி தெய்வம்” ஆவன் என்பது தத்
துவப் பெரியார் துணியும் வேத உண்
மையும் ஆம்.

திருமந்திரம்.

“குருவேசிவம் எனக்கூறினன்நந்தி”
(ஷை 6-ம் தந். சிவகுருதெரிசனம் செ. 9.)

என்பது எம் அண்ணல் அருண்
மொழி. அவன் பணியே — குருநெறி
யில் வழுவற நின்றலே சிவப் பணியும்
அன்னை தந்தை பணியும் ஆம்.

ஞானவாசிட்டம்.

“குரவன் உபதேசத்தொழுங்கும்
குறிப்பால் மகன்பால் மிகவளர்ந்து.....”

(ஷை தேவபூசை கதை செ. 57.)

என்னும் சுருதியால் குருவும் சிஷ்ய
னும் தந்தையும் மைந்தனுமாதல்
கண்டு கொள்க. கருணை வள்ளலாகிய
இத் தந்தையே உரிய கர்மங்களால்
கர்மங்களைக் கஷயம் செய்வித்து மெய்
அருளாம் தாயுடன் சென்று பின்
தாதையைக் கூடி உய்தியடையச் செய்
பவனாவன். மேலும் விரிப்பிற் பெரு
கும்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் “அன்
னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்”
என்னும் ஓளவையார் அமுத வாக்கின்
உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்
கும் ஒப்பிய பொருள் ஒருவாறு உண
ரத்தகும்.

சுபம்.

திருவாசக உண்மை.

தேன்கோவை தமிழ்ப்பண்டிதர்
ஸ்ரீமான், ச. கந்தையபிள்ளை
(வித்தகம் பேராசிரியர்)
அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

கடவுள் தமது அருமைத் திருக்
கரத்தால் எழுதி அகில சீவர்கள் உய்
யும் பொருட்டு உதவி யருளியதும்,
மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்ததும்
தெய்வத் தமிழ் வேதமுமாகிய திரு
வாசகத்தின் உண்மைக் கருத்துக்களை
நன்கு விளக்கி வசன நடையில் எழு
தப்பட்டது.

வேண்டுவோர் 0-2-9 அணு தபால்
முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்
ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்

புதுவை.